

synet, for, „at han for samme har godtgjort at være en paalidelig og ædruelig Mand, og at han mindst 3 Maanedere har arbejdet ved Pasningen af en Dampkedel under Tilsyn af en Maskinpasser af 1ste Klasse eller anden efter Fabriktilsynets Støn tilstrækkelig kyndig Mand.“ Det er altsaa slet ingen Eksamen, og hvad det angaar at skulle godtgøre Ædruelighed og Paalidelighed, kan det jo ikke godtgøres paa anden Maade end ved Attester, og det er netop det, man her har tænkt sig. Det er da virkelig ikke noget uhyøjt; det er jo noget, som enhver Mand forlanger, naar han skal antage en, som han i øvrigt ikke kender, og naar han anser det for vigtigt at forvisse sig om, at det er en ædruelig og paalidelig Mand. Hvad andet kan han saa gøre, end at sige til denne Mand: „Staf mig nogle Attester derfor.“ Naturligvis kan det somme Tider være, at disse Attester stufte, men andet er der ikke at gøre end at forlange saadanne. — Hvad angaar Maskinpasserne af 1ste Klasse, saa skulle de ganske vist underkaste sig en Prøve, men der fordres selvfølgelig ogsaa af dem, at de skulle være paapasselige og ædruelige. — Saa siges der, at man ikke kan sikre sig, at vedkommende Mand vedbliver at være ædruelig og paapasselig, om han ogsaa har stoffet sig disse Attester ved Begyndelsen af Tjenesten. Dertil skal jeg svare for det første, at ingen kan gøre det umulige, og for det andet, at Lovforslaget ogsaa indeholder en Bestemmelse, som særlig er mentet herpaa, nemlig Bestemmelsen i § 6 om, at Fabrikinspektøren kan forbyde at benytte en Mand, som har vist sig at være upaalidelig, navnlig paa Grund af Drickældighed o. dsl. — Jeg tror derfor, at disse Indvendinger mod Lovforslaget ikke holde Stik.

Hvad angaar det at stærke Loven om Fabriktilsynet, ser jeg slet ikke, at det kan nytte noget her. Et er jo Fordringen til, hvorledes Maskinerne skulle være indrettede — og det er det, som den Lov beskæftiger sig med — men et andet er Pasningen, og det har den Lov ikke noget at gøre med; selv om en Maskine er nok saa fejlsfri og god, saa kan der dog ske Ulykker, naar den passes daarligt. Derjom man vil forsøge paa at garantere og forsikre sig i begge Retninger, saa er det derfor ogsaa nødvendigt at gøre noget i begge Retninger. — Jeg mener derfor, det er mit og Regeringens Standpunkt, at det ikke kan forsvares intet at gøre for at afværge de Ulykkestilfælde ved Maskiner, som jævnlig forekomme. Vil Rigsdagen paatage sig Ansvaret ved at sige nej dertil, saa faar den gøre det, og saa vil naturligvis Følgen deraf blive, at Loven ikke kan komme

ud, men fra Regeringens Side maa jeg betragte det som en Bligt at gøre, hvad vi kunne for at forebygge disse Tilfælde.

C. C. Madsen: Jeg kan i Nar i Tighed med i Fjor udtale min Glæde over, at dette Forslag her er kommet frem, og jeg har saa meget lettere ved at slutte mig til Lovforslaget, som det er i nøje Overensstemmelse med et Vindringsforslag, jeg i Samlingen 1892—93 stillede til Lovforslaget om Tilsynet med Dampkedler paa Landjorden. De mange Ulykker, som vare forefaldne ved Kedelsprængninger, og som havde forarsaget temmelig betydelige Tab baade paa Menneskeliv og Ejendom, vare Grunden til, at jeg stillede dette Vindringsforslag. Forholdene paa dette Omraade ere lige saa faretruende nu som den Gang, og derfor anser jeg det for fuldt ud berettiget og nødvendigt, at Regeringen her har forelagt dette Lovforslag. — Der har været rejst den Indsigelse mod Lovforslaget, at det vil gribe ind i de private Kedelejeres Ret til at disponere over deres Arbejdsstyrke efter eget Forgodtbefindende, men jeg tror ikke, at man kan tage Hensyn til denne Indsigelse, fordi de private Kedelejere have vist, at de ikke yde den fornødne Garanti mod de Ulykker, der true den almindelige Sikkerhed paa dette Omraade, og naar man er kommen til denne Erkendelse, anser jeg det for at være Regeringens og Lovgivningsmagtens Bligt at træffe de Foranstaltninger, der i Fremtiden kunne staa den fornødne Garanti i saa Henseende. Der kan naturligvis være forskellige Grunde, hvorfor de private Kedelejere ikke kunne yde denne Garanti; der kan være Mangel paa tilstrækkelig Sagkundskab til den Kedel, de eje, og der kan ogsaa være Mangel paa Kendskab til den Person, de antage som Kedelpasser, og endelig kan der være et tredje Motiv, Hensyntagen til Villigheden af den Arbejdsstyrke, de ønske. Disse Momenter til sammen have bevirket, at der er et meget usikkert Forhold paa dette Omraade. Jeg mener derfor, at Forslaget er fuldt ud berettiget, og anser det for at være særdeles godt og praktisk udarbejdet, ligesom jeg søjer mig overbevist om, at det, for saa vidt det bliver gennemført i den foreliggende Skikkelse, vil være betryggende for Forholdene paa dette Omraade.

Der har været Spørgsmaal oppe om, hvorvidt man kunde sætte Stellet fra 150 Kvadratsfods Ildpaavirkningsflade op til 300 for derved at undgaa at faa de Kedler, som benyttes i Landbruget, ind under Loven. Jeg maa maasse oplyse, at vi ved at beholde Stellet ved 150 Kvadratsfods Ildpaavirk-